

Autòpsia de Podemos [1/4]: El titella de la dreta més rància

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 7 d'octubre de 2016

Des de l'objectiu compartit entre el Santander (el Sabadell, a casa nostra, és el que ha finançat des del primer dia el partit de #FrauColau a canvi de que la PAH no els féssim escratxes) i Podemos fins al directiu de «la chispa de la vida» recolzant al «partit de l'alegria», passant per la parella de l'any 2014 Lomana-Monedero.

Ja fa molt de temps que m'he adonat que Podemos és la resposta que l'establishment espanyol necessita davant l'esgotament del crèdit polític dels partits de l'alternança (PSOE, PP), entenent que el PP ve a ser hereu no només d'AP, la seva matriu política, sinó de la UCD, la dreta que va protagonitzar els dos primers governs de la transició política.

La primera pista de que l'establishment apostaria per Podemos com una de les potes de recanvi del sistema de partits espanyols la va donar la nova presidenta del Banc Santander, Ana Patricia Botín, donant pas a una reguera d'empresaris que no s'ha aturat fins al dia d'avui.

El president de Repsol, un dels poders empresarials més importants del país, Antonio Brufau, es manifestava en els primers dies del mes de desembre del 2014 favor de «desdramatitzar la possible arribada al poder de Podemos». I deia que «s'han vist dos programes de Podemos diferents, un de tall bolivarià i un altre de tall nòrdic, més moderat». I acabava assenyalant: «si al final guanya Podemos, caldrà convèncer o explicar als dirigents del partit quines són les receptes que funcionen a tot el món». A Podemos ho saben, senyor Brufau. Per això van encarregar aquest refregit

minikeynesiano de bones intencions als tenors de la socialdemocràcia vergonyant Juan Torres i Vicenç Navarro.

Més tard, alguns dels grans empresaris de l'Ibex 35, entre els que es troben Fernando Fernández Tapias, Florentino Pérez, José Manuel Entrecanales o Juan Miguel Villar Mir, mostraven el seu interès a mantenir una trobada amb Pablo Iglesias i la direcció de Podemos.

I a casa nostra, #FrauColau dona les obres més cares de totes: les del tramvia de la Diagonal, a l'empresa que les cobra més cares: la del senyor Florentino Pérez, el mateix que ha fet el corredor central que Europa rebutja (i estem pagant tots), per no fer el corredor del Mediterrani que Europa demana i del que en vol finançar el 60%.

El líder d'aquesta formació ja els havia enviat un missatge a través de Jordi Évole i el seu programa «Salvados», al afirmar que no s'havia produït cap trucada per part de representants empresarials i financers: «No ha passat encara, ni per intentar comprar si més no. Ni per parlar».

Cal recordar que la darrera vegada que els empresaris de l'Ibex 35 es van reunir amb Zapatero a la Moncloa, ell va impulsar les retallades de drets socials del seu govern i, mesos més tard, va plantejar la reforma de l'article 135 de la Constitució que consagra la prioritat d'honrar el deute públic espanyol per sobre de qualsevol consideració social de la despesa de l'Estat i les seves administracions. Sense comentaris...

No vull oblidar-me de Marcos de Quinto, l'empresari coca-colero que s'ha convertit en el número 3 de la marca a nivell mundial, fent mèrits a base d'acomiadaments dels treballadors de la marca a Espanya, de la qual ha estat president, i d'agressions verbals en les xarxes socials als sindicalistes que treballen en la marca. Dons aquest paio també ha mostrat una notable simpatia pels podemites i ha sortit reiteradament

en la seva defensa, agraint al partit de l'Iglesias els seus esforços regeneradors de la política escanyola . I declarava no fa gaire que «Hi ha un interès molt gran en tractar de trobar una cosa bruta, el que sigui, contra la gent de Podemos.».

El senyor de Quinto em recorda al fidel podemita que, amb un comportament propi de secta, es nega a admetre que hi hagi quelcom brut en Podemos. La veritat és que Internet és una gran hemeroteca i demostra cada dia que el brut en aquest partit no és «alguna coseta» sinó que no hi ha un pam de net. I això que gairebé no han «tocat el poder».

Bé, a Barcelona, en un any, #FrauColau , que es va trobar un Ajuntament amb beneficis, ja l'ha deixat amb un deute de 250 milions d'euros. I això que no ha fet res del que va prometre... En fí, doncs el senyor de Coca-Cola sap molt bé el que cal esperar de Podemos: «Jo crec que si guanya Podemos la gent seguirà bevent Coca-Cola». Alsa! Conscient que potser no se l'havia entès bé, va aclarir el que volia dir amb aquesta frase amb dues afirmacions que treuen de dubte fins i tot als més ingenus:

1.- «Seguirem aquí a Espanya i no hi ha cap tipus de pla B per si guanya Podemos»

2.- «Jo l'altre dia vaig penjar un tuit amb la famosa foto de la truita de Yáñez, Felipe González, Chaves i Alfonso Guerra. Excepte pels pantalons, que eren de pota d'elefant, veig moltes similituds entre aquells joves socialistes i Podemos. Amb el temps, el PSOE va tenir una gran capacitat d'adaptació i si això li passa a Podemos, en cas de tocar poder, la gent que encara els mira amb recel, els perderà la por». (Algún dubte més, companys?)

Crec que no cal dir res més: Podemos i el «gran capital» ja marxen junts. I aquí pau, i després glòria.

I si els grans empresaris manifesten les seves inclinacions

cap a Podemos, aquest no és desagraït cap als seus padrins i mostra signes d'aproximació cap a la jet set del paper couché, com anys enrera va fer Miguel Boyer, casant-se amb la dama filipina dels enrajolats.

Monedero, per la seva part, ha fet el seu «petit sacrifici» intimant amb la celebrity Carmen Lomana, filla de banquer i vídua de milionari, que s'ofereix a planxar-l'hi mitja dotzena de camises perquè vagi a les televisions «niquelao». Més recentment, el mateix Monedero (quan encara era la mà dreta d'Iglesias) va menjar el tortell de Reis amb la Lomana i un selecte grup representatiu de la dreta pijo-capitalista.

No sé si a Monedero li va tocar la fava. Sospito que la recent afició del professor cap a l'egiptologia i l'arqueologia es deu al seu desig de trepitjar les nobles catifes palatines del capital, obrint-se pas cap a la casta dels poderosos i demostrant que, encara que cridin segons quines consignes en els seus mítings que enfervoritzen a les (crèdules i necessitades d'afecte) classes populars, no han de ser temuts per l'espanyolisme més ranci, si una dama de tan alta nissaga mostra les seves debilitats per qui considera «intel·ligent, càlid i agradable», és a dir, un Mimosín amb fragància Nenuco.

De fet, aquesta tendència cap a les antiguitats de Monedero sembla ser alguna cosa més que una iniciativa de la cúpula oligàrquica podemita, per convertir-se en política assumida per l'organització que realitza ja mercats solidaris en alguns dels seus cercles; mercats, això sí, més modestos que els que munta la Lomana. Ella els organitza amb missatge nadalenc i balanç anual inclosos, com a reina de vanitats que competeix amb «Pipe, el preparao» (Felip V). La caritat que ella anomena solidaritat, la porta a sacrificar alguna peça de la seva col·lecció de moda per recaptar així alguns eurets perquè les mares pobres, que no poden calçar uns Manolo Blahnik com déu mana, alimentin la seva prole.

El procés d'elevació de Podemos a alternativa de govern ha

estat molt poc subtil.

No necessitava ser-ho ni calia dissimular tant, donat el baixíssim nivell de memòria històrica sobre la transició, el desconeixement gairebé general de com es va muntar a mitjans de la dècada dels 70 del passat segle, en tan sols uns pocs mesos, un PSOE pràcticament inexistent, l'absència de cultura política del ciutadà mitjà caspanyolista, el bombardeig mediàtic per elevar a aquest partit a categoria de «Govern de Salvació Nacional» i el acomodament gairebé absolut d'unes classes socials mitjanes i mitjanes-baixes, en les que les aspiracions polítiques es limitaven a la revenja enfront de la majoria dels polítics i la tornada als bons anys del consum despreocupat de masses.

Si a això l'hi unim el fanatisme mental dels que han estat abduïts pel missatge dels salvapàtries i la creença que per revertir els canvis que imposa Europa n'hi ha prou amb la mudança de govern i una mica de mobilització en el seu suport (no gaire, no sigui que la cosa es descontrolï cap a on no vol anar) el camí està rodat. **Cal tenir al poble content i enganyat i, el que és tant o més important, salvaguardar la unitat de la pàtria, no sigui que els torracollons dels catalans que ara hem tingut el mal gust d'encoratjar-nos, ens escapem i, amb nosaltres, la gallina del ous d'or.** No, això no ho poden permetre de cap de les maneres, i menys ara que estan amb l'aigua al coll per culpa «d'un altre». De qui? De mi no, d'un altre...